

Epistola Judy

Hamilton Smith

A - Varování

Je domněnka, že Epištola Judy byla poslední z inspirovaných Epištol. V každém případě je v našem uspořádání Písma velmi vhodně umístěná – bezprostředně před knihou Zjevení. Neboť zatímco Juda mluví o zkaženosti a odpadnutí křesťanského vyznání, Zjevení předpovídá soud, který musí následovat, ve všech jeho hrozných podrobnostech.

Když Juda vzal do ruky pero, měl v úmyslu psát se vší pečlivostí o obecném spasení, ale veden Duchem Božím je nucen psát o zvláštním zlu, které učinilo naprosto nejdůležitějším, aby napomínal svaté, aby vážně bojovali o víru.

Jsou všeobecné druhy zla – svět, tělo a d'ábel – jimž všichni, kteří se těší z obecného spasení, jsou vystaveni za všech časů a na všech místech. Juda však nepíše ani o obecném spasení, ani o obecných druzích zla. Má před sebou zvláštní a velmi zlou formu zla – **zkaženost křesťanství skrze bezbožné lidí uvnitř křesťanského okruhu.**

Abychom obdrželi jasný pojem o tomto hrozném zlu, vzpomeňme si, že apoštol Jan už psal o těch, kteří „z nás vyšli, ale nebyli z nás“ (1. J. 2,19). Juda rovněž sleduje zlo, o kterém mluví, k těm, kteří nejsou „z nás“, neboť ve 4. verši říká, že to jsou „lidé bezbožní“. Je tu však ten důležitý rozdíl, že bezbožní lidé, o kterých mluví Jan, „vyšli“, zatím co bezbožní lidé, o nichž píše Juda, „se vloudili“. Rozdíl je ve výsledku velmi velký. Jestliže bezbožní lidé „vycházejí“, stanou se **protivníky** pravdy vně křesťanského okruhu. Jestliže se bezbožní vloudí, stanou se těmi, kdo **kazí** pravdu uvnitř křesťanského okruhu. Protivit se pravdě je opravdu vážná věc, kazit ji je mnohem horší. A o tomto zvláštním a hrozném zlu píše Juda. Odkrývá jeho zákeřný začátek ve dnech apoštolů. Ukazuje jeho smrtelný charakter. Sleduje jeho zlou cestu následujícími věky a předpovídá jeho ohromující soud při příchodu Pána. Jeho pokračování v průběhu Božího jednání s lidmi jasně dokazuje, že zkažení uvnitř křesťanského okruhu je zlo, které žádný přírůstek světla nemůže zastavit, žádné oživení napravit a žádná reformace odstranit. Jen Pán sám může s ním jednat při Svém příchodu. Juda nám tedy předně představuje

POČÁTEK ZLA (Judy 4).

Zkaženost uvnitř křesťanského okruhu začala tím, že se určití lidé nepozorovaně vloudili. To, že přišli nepozorovaně, jasně ukazuje, že podvedli svaté

dobrým vyznáním a pěkným zjevem. Vyznávali křesťanství a byli přijati jako praví křesťané. Ve skutečnosti to byli Satanovi služebníci, ale jevili se jako služebníci spravedlnosti. To zlo také začalo v apoštolských dnech, neboť Juda nás nevaruje prostě před zlem, které přijde v posledních dnech, ale před zlem, které tu bylo v jeho dnech. Pavel řekl: „*Nebo já to vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou odpouštěti stádu /šetřiti stádo/.*“ (Sk. 20,29) Ale když píše Juda, hltaví vlci jsou už u svého nečistého díla. Neříká, že tu budou určití lidé, ale že tu jsou. Když takto vyznačil začátek zla, Juda pokračuje, aby ukázal

CHARAKTER ZLA (Judy 5-10).

Viděli jsme, že lidé, kteří přinesli zkázu, byli ve skutečnosti „bezbožní“, byť navenek slušní. Charakter jejich bezbožnosti je dvojí.

Předně obraceli Boží milost v prostopášnost. V Epištole Titovi se učíme, že milost je princip, na kterém Bůh zachraňuje lidi a skrze který učí věřící, aby se odepřeli bezbožnosti a světských žádostí a aby v tomto přítomném světě žili střízlivě, spravedlivě a zbožně (Titovi 2,11.12). Velký princip, skrze který Bůh zachraňuje lidi od hříchu a učí je žít střídmě, je těmito bezbožnými lidmi učiněn příležitostí k uspokojování těla a trpění jejich žádostí, když zároveň zachovávají pěkné vyznání a pohybují se v křesťanském okruhu.

Za druhé zapírají „*Přikazatele a Pána našeho Ježíše Krista*“. To je odmítnutí vší autority. Nezapírají Kristovo jméno, ale nechtějí se poddat Jeho autoritě. Zapírají „*našeho jediného Pána*“. To je bezzákonnost a bezzákonnost je rozhodnutí činit svou vlastní vůli.

Zde tedy máme ty dvě velké charakteristiky tohoto zkažujícího zla – **žádost a bezzákonnost**. Žádost nutně vede k bezzákonnosti, neboť člověk, který je rozhodnut uspokojovat svou žádost, nebude snášet jakýkoli druh omezení. Kdo může dnes popřít, že to, co nese jméno Krista na zemi, je poznamenáno žádostí a bezzákonností? Zlo může skutečně mít mnoho různých forem a ukazovat se ve velmi rozdílných stupních, ale na všech stranách je stále více zjevný duch svévole a požitkářství, spojený s duchem vzpoury, který se vzpírá proti vší autoritě.

Nadto Juda nejen vykresluje charakter zla, ale také ukazuje, co zahrnuje a kam vede. Zahrnuje beznaděj a odpadnutí a vede k hroznému soudu. Aby to nade všechnu pochybnost ukázal, Juda připomíná tři hrozné příklady

v historii světa. Předně nám připomíná ty, kteří byli zachráněni z Egypta, ale později zahynuli na poušti. Jaké bylo tajemství jejich zániku? Žádost a bezzákonost. Bažili po věcech Egypta a bouřili se proti Bohu (Judy 5).

Za druhé Juda ukazuje na anděly, kteří nezachovali svůj první stav. Nejde o pád Satana a jeho andělů, neboť jak dobře víme, ti nejsou v přítomné době v řetězech, ale je jim dovoleno chodit sem a tam po této zemi. Toto je druhý pád andělů, pravděpodobně zmíněný v 1. Mojžíšově 6. Tajemstvím Sata-nova pádu byla pýcha, skrze kterou se snažil vyvýšit k Božímu trůnu. Tajemstvím tohoto druhého pádu andělů byla žádost, skrze kterou opustili svůj vlastní příbytek a nezachovali svůj první stav (Judy 6).

Juda nakonec připomíná temnou historii Sodomy a Gomory, měst, která se oddala žádosti a bezzákonnosti (Judy 7).

Ve spojení s těmito třemi příklady tu je více skutečností, a bude dobře, když si je připomeneme:

Předně to, že zlem, ležícím u základu, byla v každém případě v nějaké formě žádost.

Za druhé: Snaha uspokojit žádost vedla ke vzpourě proti Boží autoritě.

Za třetí: Vzpoura proti Bohu zahrnovala opuštění postavení, do kterého je Bůh umístil. To je odpadnutí.

Za čtvrté, že v každém případě odpadnutí přineslo hrozný soud. Pro odpadlíka není naděje.

Izrael upadl do žádostí, bouřil se proti Bohu, a tak opustil své místo vnějšího vztahu k Bohu, do kterého byl postaven. To bylo odpadnutí a vedlo k jejich soudu – byli zničeni. Andělé žádali a opustili místo, náležející andělům, do kterého je Bůh postavil.

I to bylo odpadnutí a v důsledku toho byli přenecháni k soudu – „*k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mrákotou*“. Lidé Sodomy a Gomory propadli žádosti a opustili přirozený pořádek, který Bůh zřídil. To bylo opět odpadnutí, vystavující je soudu „*věčného ohně*“.

Jak velmi vážné je varování těchto hrozných příkladů! Jak hlasitě vyhlašují, že zkaženost a vzpoura, které vyznačují velké křesťanské vyznání dnešní doby, vede k beznadějně hrůze odpadnutí – k naprostému opuštění křesťanského postavení. Pro odpadnutí není ani uzdravení, ani léku. Před zkaženým křesťanstvem není nic, než dávno předpověděný soud při příchodu Pána s desíti tisíci Jeho svatých.

Avšak Juda nám neponechává, abychom učinili použití těchto příkladů, neboť on sám uvedené skutečnosti používá na ty, kdo kazí křesťanstvo (Judy 8-10). I ti se vyznačují žádostmi těla. Nejsouce ovládání zjevením Boha, stávají se zaslepenými svými špinavými sny, které poskvrňují tělo. I oni se vyznačují bezzákonností. V horlivé snaze o své sny se vzpouzejí proti veškeré autoritě. A je řečeno, že „*panstvím pohrdají a důstojnosti se rouhají*“. Jako pouzí přirození lidé nemohou vědět nic o Božích věcech, neboť „*Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží*“ (1. Kor. 2,11). O těchto věcech, které neznají, mluví zle, a v těch věcech, které přirozeně znají, se sami kazí, neboť, jak jeden pravdivě řekl, „člověk nemůže být jako zvíře, aniž by se snížil daleko pod zvíře; a to, co pouze ve zvířeti svědčí o absenci mravního prvku, v člověku svědčí o přítomnosti nemravného prvku“.

Zde tedy máme všechny prvky, které vyznačují zkažené křesťanstvo. Nečisté sny místo Božího zjevení; poskvrněné tělo, místo aby bylo užito pro Boží slávu; pohrdnuté panství na místě poddanosti autoritě Krista; rouhání důstojnostem na místě náležitého uznání; zlé mluvení o duchovních věcech a zkažení přirozených věcí. Takový je vážný obraz nikoli degradovaného pořádku, ale civilizovaného křesťanstva. Pro takový stav může být jen jeden konec. Ale dříve, než představí hrozný konec zkaženosti, Juda v několika málo větách vykresluje

VÝVOJ ZLA (Judy 11-13).

Živě ukazuje vývoj zla za použití tří dalších ilustrací čerpaných ze Starého zákona. Když připomíná historii Kaina, volá k těm, kdo kazí křesťanstvo: „*Běda jim, neboť šli CESTOU KAINOVOU!*“ Kainova cesta byla cesta **přirozeného náboženství**. Kain byl náboženský člověk, ale jeho náboženství bylo podle myšlenek padlého člověka a ne podle Božího zjevení. Jeho přirozené náboženství ho vedlo k snižování hříchu, k opovrhování Božím opatřením pro jednání s hříchem, k pokusu přiblížit se k Bohu na základě svých vlastních skutků a k pronásledování skutečného Božího dítěte. Žel, kvůli zkaženosti od bezbožných lidí velká masa vyznávajících křesťanů šla Kainovou cestou. Populární náboženství dnešních dnů ignoruje Boží zjevení a nebере v úvahu to, jaký je hřích v Božích očích. Jedná s pádem do hříchu jako s pouhým mýtem, a proto když popírá, že člověk je padlý, nemá užití pro smíření. Když zavrhuje Kristovo smířící dílo, přirozeně se uchyluje k lidským skutkům jako základu pro přijetí u Boha. Nadto má ve velkém opovržení a zvláštní

nenávisti všechny ty, kteří se přidrží Božího zjevení a svěřují se smířčí krvi jako své jediné obhajobě a milují našeho Pána Ježíše Krista v upřímnosti a pravdě. Všem těm, kteří následují Kainovu cestu, Bůh vyslovuje „Běda!“.

Juda pokračuje a obrací se k historii jednoho z mravně nejzkaženějších mužů ve Starém zákoně. O těch, kteří kazí, říká, že se „*pro odměnu oddali BALÁMOVU BLUDU*“. Tento beznadějně zlý člověk byl ovládán chamtvostí. V honbě za ziskem by rád chtěl obchodovat s Božím lidem a byl dokonce ochoten vyhlašovat blud, kdyby za to mohl obdržet odměnu. To je správně nazýváno církevním bludem. A kolik je takových, kteří ve vyznávající církvi zastávají vysoké oficiální postavení a kteří užívají toho postavení, aby kupčili s Božím lidem, a jsou ochotni učit blud proto, aby získali odměny. Toto zlo dosahuje největší výše ve zkaženém systému Říma, který se, tak jak je, vyznačuje „*koupěmi zlata a stříbra*“ a každé vybrané a vzácné věci, po které lidské srdce může toužit, od „*zlata a stříbra a drahého kamene*“ až k „*lidským duším*“. Jestliže vyznávající církev může dělat obchody s Boží pravdou, nebude váhat obchodovat s dušemi lidí (Zjevení 18,12.13). Takové je moderní opakování Balámova bludu.

Nakonec Juda říká o těchto, kteří kazí, že „*ODPOROVÁNÍM CHÓRE zahynuli*“. Hřich Chóre byl dvojí: Na jedné straně se otevřeně vzpouzel proti Mojžíšovi a Aronovi, když říkal: „*Příliš to již na vás... Proč se tedy vyzdvihujete nad shromážděním Hospodinovým?*“ Na druhé straně nebyli spokojeni se svým vlastním postavením a uzurpovali si místo kněžské přímluvy, které náleželo jen Aronovi (4. M. 16,3.9.10). Snažil se snížit Mojžíše a Arnona na úroveň shromáždění a sebe samého vyvýšit na Aronovu úroveň. Žel, že to, co novodobě odpovídá odporování Chóre, je až příliš zjevné. Z řečnických pultů a z tisku, schůzí a konferencí plyne stále stoupající záplava vzpoury proti Kristu Božímu, spojená s vyvyšováním člověka. Kristus je snižován na úroveň padlého člověka a člověk je vyvyšován na úroveň Boha. Náboženští nevěrci, přestrojeni za křesťany, se odvažují říkat, že z Krista se dělá příliš mnoho, zatím co si pro člověka nárokují cti, které patří jedině Kristu. Tato vzpoura proti Kristu, spojená s vyvyšováním člověka, je sama podstata odpadnutí a skončí ve zjevení toho největšího odpadlíka, „*člověka hříchu, protivícího se a povyšujícího se nade všecko, co slove Bůh, aneb čemu se děje Božská čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh*“ (2. Tes. 2,3.4).

Taková je hrozná cesta zla, jímž je křesťanstvo kaženo. Počínaje Kainovou cestou – či náboženstvím, které ignoruje zjevení a je vytvářeno podle přirozeného srdce člověka – se rozvíjí do Balámova bludu, když činí náboženství věcí obchodu, a končí odporováním Chóre, což je odpadnutí.

Juda množí své metafore, když vyjadřuje svoji ošklivost před těmito zlými kaziteli vyznávající církve. Jsou ponořenými útesy¹, vedoucí ke ztroskotání lodi; oblaky, slibující osvěžující spršku, ale ve skutečnosti jsou bez vody a pouhou hříčkou každého větru; stromy, pěkně vypadající, ale nepřinášející žádné ovoce, dvakrát mrtví (svou přirozeností a vyznáním), a na konci vykorenění; vzteklé vody mořské, ukazující velkou sílu, ale ve skutečnosti vymítající věci, které jsou k jejich hanbě; bludné hvězdy, objevující se s meteoričkou jasností na nějakou dobu jen proto, aby doputovaly do „mrákoty tmy na věčnost“.

Juda se tak pohybuje nad zemí a mořem a nebem, aby nalezl obrazy, jimiž by ukázal a zatratil toto obávané zlo. Avšak ať si nikdo kvůli těmto nápadným obrazům nemyslí, že reprezentují monstra nepravosti v očích lidí. Spíše se ve skutečnosti jeví jako andělé světla a služebníci spravedlnosti, kteří hodují ve společnosti křesťanů a beze strachu se sytí, ukazujíce tak ze své strany, že nemají žádné svědomí, a že na straně křesťanů jejich skutečný charakter není rozeznán.

Když jsme takto poznali charakter a zdroj tohoto velkého zla, je nám nакonec dovoleno, abychom viděli

SOUD NAD ZLEM (Judy 14-16).

Pro toho, kdo zbloudil, existuje cesta nápravy. Pro odpadlíka tu je jen určitý strašný výhled na soud a ohnivé rozhorlení, které pozře odpůrce. Odpadnutí končí v ničivém soudu, předpověděném Enochem, který se naplní, když Pán přijde s desíti tisíci Svých svatých. Enoch ve svých dnech, jsa obklopen světem bezbožníků, očekával, že bude vzat do nebe, a předpověděl soud, který přijde. Nyní je opět lid Pána obklopen bezbožnými lidmi a očekává, že se setká s Pánem ve vzduchu, a ví, že musí následovat soud nad odpadlým křesťanstvem. V ten den nejenom „skutky bezbožnosti“ obdrží svou náležitou odplatu, ale i „všechny tvrdé řeči, které mluvili proti Němu hříšníci bezbožní“.

¹ Místo slova „poskvrny“ – viz např. poznámku k elberfeldskému překladu.

Ode dnů apoštolů až k těmto posledním závěrečným dnům byla Osoba Krista stálým předmětem útoků bezbožných kazitelů uvnitř církve. Ale žádná z „tvrdých řečí“ „proti Němu“ není zapomenuta. Všechny budou uloženy v paměti a budou připomenuty jen proto, aby se v soudu obrátily zpět proti těm, kteří se tak lehkovážně odvážili v soudu se vyjadřovat o Božím Synu.

Ale ti, kteří snižovali Krista, vždy vyvyšovali člověka. Jestliže mluvili „tvrdé řeči“ proti Božímu Kristu, „jejich ústa mluvila pýchu“ týkající se hříšných lidí. Snižování Krista je vždy spojeno s obdivováním člověka. Navíc za tvrdými řečmi proti Kristu tu je vždy nízké chození. Takoví jsou „*reptáci stýskaví, podle žádostí svých chodíce*“. Žádost je skutečným tajemstvím nepřátelského postoje proti Kristu a obdivování člověka.

Tvrdé řeči proti Božímu Kristu musí vzbudit spravedlivé rozhořčení pravých Božích dětí; a zatím si mohou velmi velkou mírou dovolit jednat s autory těchto tvrdých řečí s tichým opovržením, protože vědí, že brzy přijde čas, kdy se všemi bude jednáno v soudu. Neuctivé jednání s Božím zjevením, zlé převracení božských pravd a rouhání proti Osobě a dílu Krista, ať ze strany vyšších kritiků, náboženských nevěrců nebo milost postrádajících vyznavačů – to vše není Svatým Bohem přecházeno. Po celá staletí mlčel a v dlouhočekající trpělivosti snášel, zatím co lidé, stále smělejší ve vzpouře, hromadili hněv ke dni hněvu. Ale nakonec bude na každou „tvrdou řeč“ dána ničivá odpověď a každý protivící se bude umlčen a odsouzen, nebot: „*Aj, Pán se běže se svatými tisíci svými, aby učinil soud všechněm, a trestal všecky, kteří by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, které mluvili proti Němu hříšníci bezbožní.*“

B - Povzbuzení

Jestliže varování této krátké Epištoly jsou velmi vážná, povzbuzení je nadmíru vzácné. V prvním verši jsou svatí osloveni jako „*povolaní*“, „*milovaní*“ a „*zachovaní*“. Ani zkaženosti křesťanstva, ani selhání svatých nemohou zkřížit Boží úmysly. „*Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.*“ (Řím. 11,29) Ať je den jakkoli temný, jsou tu ti, kteří jsou povolení podle Boží věčné rady. A ti, které povolal, jsou předměty Jeho neměnící se lásky. A ti, které miluje, jsou předměty Jeho zachovávající péče. To mluví o tom, co je Bůh pro svaté, spíše než o tom, co jsou svatí pro Boha. Bůh nás „*povolal*“. Bůh nás „*miluje*“. Bůh nás „*zachovává*“. To, co je Bůh pro Svůj lid, je takto představeno jako zůstávající a jediný základ jejich požehnání a bezpečnosti. Později nás Juda skutečně bude napomínat ohledně našich odpovědností. Ale jak to vždy je pod milostí, nedosáhneme místa výsady tím, že budeme vykonávat své povinnosti, jak by si naše zákonické srdce mohlo myslet, nýbrž protože jsme postaveni na místo výsady, vyplývají z toho pro nás určité odpovědnosti.

Kdyby tu nebylo Boží povolení, Boží láska a Boží zachovávající péče, vše by bylo smeteno do zkaženosti, která se množí na všech stranách. Nadto vždy můžeme prožívat požehnání „*milosrdenství*“ a „*pokoje*“ a „*lásky*“, ať už je den jakkoli temný. A nejen je prožívat, ale mají se „*rozmnožovat*“. Jestliže se zlo rozhojňuje a těžkosti množí, pak milosrdenství, pokoj a láska budou rovněž rozmnoženy (Judy 2).

Když nám Juda takto připomněl naše výsady, přistupuje k tomu, aby nás poučil o Božích myšlenkách pro Jeho lid uprostřed rozhojnilé zkaženosti. Ať je den jakkoli temný, Bůh má cestu pro Svůj lid. Předně jsme napomínáni, že máme

BOJOVAT.

Máme *statečně /vytrvale, vážně/ bojovat za víru*, která byla jednou dána svatým. „*Víra*“, o které Juda mluví, není osobní víra, skrze kterou věříme, ale to, čemu máme věřit – pravda. Když blud nabývá vrchu a protivníci zvedají svou hlavu, tu nestačí, abychom vykládali pravdu, musíme za ni bojovat. To zahrnuje konflikt, ale když je napaden Kristus a pravda je v ohrožení, nesmíme se vyhýbat bojování dobrého boje za víru pod záminkou křesťanského milosrdenství.

Nadto máme bojovat za „/tu/ víru“, to jest celý okruh pravdy. Nemáme bojovat za nějakou zvláštní pravdu. To skutečně bylo činěno s tím výsledkem, že pravda jako celek byla ztracena a vytvořily se sekty, držící zvláštní pravdu jako je svatost, přítomnost Ducha, jednota Církve nebo příchod Pána.

Dále si všimněme, že víra, za kterou máme bojovat, je víra „*jednou daná svatým*“. Slovo „*jednou*“ má význam „*jednou provždy*“. Nepřipouští žádný přídavek, žádnou modifikaci a žádný vývoj. Nejsou žádná nová sdělení pravdy svatým. Byla jim vydána jednou provždy. Jistě se ohledně pravdy můžeme mnohem učit. Bůh může dát čerstvé světlo o pravdě, která už byla zjevena, a my máme růst v tom, abychom si ji přivlastňovali. Ale pravda sama byla svatým vydána jednou provždy. A za tu máme bojovat. Ne za pravdu drženou v nějaké míře otci nebo předávanou tradicí či zhuštěnou vyznáními víry nebo zatemněnou chybným učením, ale za pravdu jednou vydanou svatým právě v té formě, v níž byla vydána.

Opět je dobré poznamenat, že nejsme povoláni bojovat s bludem. Mnoho upřímných duší tak učinilo a zformovalo křížácká tažení proti křiklavým zlům. Jsou skutečně případy, kdy bojování za pravdu vyžaduje ukázání zla. Ale velké zaměstnávání se Božího lidu je s pravdou, nikoli s bludem. Juda neříká, že máme vážně odkrývat blud, ale „*vážně bojovat za víru*“.

Jestliže se tedy máme zastávat pravdy, pak tu je jiné slovo, užité Judou, které když zdůrazníme, učiníme dobře. V 17. verši Juda říká, že máme

PAMATOVAT.

„*Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Ježíše Krista.*“ Jestliže máme bojovat o víru, jak hluboce důležité je, abychom „*pamatovali*“ právě na ta slova, jimiž nám byla pravda dána skrze apoštoly. Tak zvaní vyšší kritikové mohou zpochybňovat apoštolská slova, teologové mohou jejich slova oslabovat, ale Slovo samo vyhlašuje, že je-li člověk duchovní, pak pozná, že věci psané apoštoly jsou „*přikázání Pána*“ (1. Kor. 14,37). Nadto poddanost apoštolskému učení je velký test, který prokazuje, skrze kterého ducha člověk mluví: „*Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.*“ (1. J. 4,6)

Zde však to jsou prorocká varování apoštolů, na která máme zvláště pamatovat. Jaká je to útěcha, že nejsme ponecháni bez varování předem před tím

hrozným zlem. Enoch prorokoval o zlu; apoštolové nás před ním varovali. A tak zatímco se můžeme jen rmoutit nad zkažeností, není důvod pro překvapení a není třeba být sklíčeni. Naše víra by spíše měla být potvrzena, když vidíme naplnění slov apoštolů. Prorocká slova apoštolů potvrzují Judova varování. I oni nás varovali před tím, že se v posledních dnech objeví lidé, kteří si budou činit posměch z Božích věcí, jsouce vedeni svými vlastními nesvatými žádostmi. Ačkoli takoví jsou dle jména spojeni s Božím lidem, ve skutečnosti chodí mimo něj a nemají s ním žádné obecenství. Jsou přirození, nemající Ducha Božího. Mohou zaujímat prominentní místa na kazatelnách křesťanstva, ale, jak jeden řekl, vysmívají se prosté víře svých předků, kážou takzvanou morálku místo Krista a snaží se každým možným způsobem podkopat inspiraci Písem a pravd křesťanství.

Jestliže však máme bojovat za víru, je nám dále v 20. verši Epištoly Judy pro jednotlivce připomínána nutnost

VZDĚLÁVÁNÍ.

Nemůžeme správně bojovat za víru, pokud se sami nevzděláváme ve své nejsvětější víře. Nejsme povoláni k tomu, abychom se vzdělávali ve všech těch různých formách, které na sebe bere zlo. Nebudeme schopni čelit bludu jen pouze tím, že budeme mít známost o bludu. Bludu se můžeme postavit, jen když jsme vzděláni v pravdě. Nadto je naše víra „*nejsvětější víra*“. Takže když jsme vzděláváni ve víře, nejenže získáváme hlubší poznání pravdy, ale jsme stále více ovlivňováni pravdou. To má svatý, posvěcující účinek na naše duše, vedoucí k většímu oddělení od zlého, jímž jsme obklopeni (Jan 17,17). Juda dále spojil se „vzděláváním“ důležitost

MODLITBY.

Aby ta byla účinná, musíme se modlit „*v Duchu Svatém*“. Dnes se mnoho mluví o modlitbě, ale dobré uděláme, když se zastavíme a zeptáme se: „Je to modlitba v Duchu Svatém?“ Takovou modlitbu budou vyznačovat dvě věci. Bude to modlitba podle Božích myšlenek, jak jsou zjeveny v Jeho Slově, a bude mít za předmět Krista a Jeho zájmy. Duch Svatý nikdy nemůže vést způsobem odpovídícím Božímu slovu, a vždy má před sebou Krista. Tím velkým posláním Ducha Svatého ve světě je vyvýšit Krista. Nepřišel, aby svět, který vyvrhl Božího Syna, učinil příjemným, mravným a šťastným světem. Je

zde proto, aby bral lidi ven ze světa pro Krista. „*Vzdělávání*“ povede k „*modlení*“. Čím větší bude snaha, s níž vzděláváme sami sebe na své nejsvětější víře, tím lépe budeme schopni modlit se v Duchu Svatém a tím větší bude vědomá potřeba modlit se v Duchu Svatém.

Ale modlit se v Duchu Svatém povede k dalšímu důležitému cvičení, vyjádřenému slovem

UDRŽOVAT SE (kral. př.: „ostříhat se“).

„*Ostříhejte se (Udržujte se) v lásce Boží.*“ (Judy 21) Modlitba v Duchu Svatém staví duši do blízkého dotyku s Bohem. A být v dotyku s Bohem znamená těšit se z vědomého pocitu Jeho lásky, neboť Bůh je láska. Jako křesťané my všichni připouštíme skutečnost, že Bůh nás miluje, ale zcela jiná věc je žít ve vědomí Jeho lásky. A přece, co je důležitější nebo požehnanější, než chodit v ustavičném pocitu, že jsme Bohem milováni! Náboženský svět – Kainův svět – nás může nenávidět. Mnozí z drahého Božího lidu nám mohou nerozumět, ale Bůh nás miluje. Okolnosti mohou být nesnadné, trápení se může vršit a zlo se rozhojňovat, ale jestliže se udržujeme v Boží lásce, žádné z těchto věcí nebude dovoleno, aby zpochybnila slavnou skutečnost, že Boží láska, vyjádřená v Kristu, na nás proudí dolů otevřenými nebesy. Tak, jak jsme udržováni v Boží lásce, budeme osvobozenováni od lásky ke světu (1. J. 2,15), udržováni v lásce se svatými (1. J. 5,1) a vedeni ven v lásce k hříšníkovi (2. Kor. 5,14).

Nadto tato láska nebude uspokojena, dokud nebudeme s Kristem a podobní Kristu. Potom skutečně Bůh „*odpočine ve Své lásce*“ a bude se z nás radovat se zpěvem (Sof. 3,17). To vede k dalšímu pocvičování, které je nám ukázáno ve slovu

OČEKÁVAT.

Udržování se v Boží lásce povede k tomu, že budeme „*očekávat milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu*“. Milosrdenství za milosrdenstvím vychází vstříc našim potřebám na každém kroku našeho putování, ale korunující milosrdenství nás vezme přímo ven z prostředí potřeb, aby chom se setkali s Pánem ve vzduchu a vešli do plnosti života ve věčném domově života. Na zemi jsme mohli zachytit pohled na jeho slávu, prožít a okusit jeho sladkost, ale v nebi vejdem do jeho plnosti.

Vzdělávání se, modlitba, udržování se a hledění vyjadřují vzájemně závislá cvičení, kterými je duše udržována uprostřed převládající zkaženosti křesťanstva. Taková cvičení jsou však velkou mírou individuální, ale to neznamená, že máme myslet jen na sebe a zapomínat na druhé. Když nás Juda uvedl k plnosti věčného života, pohlédne nazpět ke změti zla a uprostřed něho, spojené s ním, vidí mnohé z Božího lidu. „Dali jste na sebe pozor?“ – zdá se, jako by Juda říkal. „Pak budete schopni mít péči o druhé.“ A proto jeho slova jsou:

LÍTOST MĚJTE.

Jestliže je tvé srdce udržováno v Boží lásce, tvé srdce bude vycházet k těm, které Bůh miluje. Avšak nejsme napomínáni, abychom měli lítost nad všemi. Máme mít lítost jen nad „*některými*“ a dělat rozdíl. S vůdcí v odpadnutí je jednáno se zděšením, ne s lítostí. Ale jsou tam ti, kteří jsou vedeni, ne vědomě, ale s nevědomostí, a pro takové máme mít soucit. Jiní jsou ve zlu zapleteni hlouběji, vypadá to, že nad nimi bude zanícen oheň, ale i tak se musíme snažit je zachránit a vychvátit je z ohně, ale přitom současně nenávidět zlo, v němž jsou. Neomezená lítost k Božímu lidu musí vždy být spojena s nekompromisním oddělením od zlého, s kterým jsou spojeni. Tak, jak tomu bylo u Krista, o kterém kdosi správně řekl: „V Kristu je k hříšníku soucit, který nezná mezí, kombinovaný s nekonečným oddělením od jeho hříchu.“ Abychom mohli ukázat soucit, budeme potřebovat božskou lásku. Abychom uměli činit rozdíl, je požadována božská moudrost. Aby bylo možné některé „*vychvátit z ohně*“, bude vyžadována božská moc. A k nenávidění „*i té skrze tělo poskvrněné sukňě*“ bude zapotřebí božská svatost. Jak velká je potom potřeba vzdělávat se na naší nejsvětější víře a modlit se v Duchu Svatém!

Juda ukázal zlo ve vší jeho ošklivosti a varoval, povzbuzoval a napomíнал svaté. Ale jeho konečným zdrojem pomoci je Bůh sám a vše, čím Bůh je pro Svůj lid. Velikost zla a slabost svatých mizí jeho zraku a zůstává Bůh sám. A proto může uzavřít tu nejvážnější Epištoli, která kdy byla napsána, velmi nádherným propuknutím v chválu. Juda hleděl na zkázu toho, co vyznává Kristovo jméno. Pohlédl zpět k počátku zkaženosti. Prorockým pohledem se díval kupředu k jejímu vážnému konci. Ale nakonec, z prostřed trosek a ruiny zkaženého křesťanstva hledí nahoru, a ihned, přes smutný výhled,

propuká v chválu „*Tomu, kerý mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím*“.

Zdá se, jako kdyby Juda říkal: „Vidím zkaženost, která se dostala dovnitř. Vidím stoupající záplavu zla. Vidím, jak svatí mohou selhávat ve „vzdělávání se“ a v „modlitbě“ a v „udržování se“. Ale vidím, že tu je ve slávě Jeden, jenž je mocen zachovat je od klopýtání, přivést je bezpečně domů a představit je bez úhony před Svou slávou s jásotem. Vidím přicházet soudný den na bezbožné vyznavače – den tmy a trápení. Ale vidím přicházet den představení pro všechny Jeho svaté – den slávy a jásotu.“ I my si máme v podobné víře přivlastnit Judovu řeč. Když vidíme nepřestávající proud rouhání vylévaný křesťanskými vyznavači a přijímaný s lhostejností nebo dokonce s potleskem velkou masou křesťanského vyznání; když vidíme napadené základy, pravdu upadlou na ulici a zlé muže a svůdce jdoucí v horší a horší, jistě se můžeme ptát: „Jaký bude konec?“ Ale díky Bohu za útěchu a povzbuzení Jeho lidu. On nás nenechal v nejistotě ohledně konce. Juda nám říká, jaký bude konec pro ty, kdo kazí, konec pro Boží lid a skončení pro Boha samého. Vše skončí tím, že odpadlí kazitelé obdrží svůj spravedlivý soud, svatí Boží budou představeni bez vady před přítomností Jeho slávy s jásotem a Bůh sám obdrží „*slávu a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všecky věky*“. Pomíjivá trápení času dají místo jásání a nadměrné radosti ve věčnosti. Naší radostí bude, že tam budeme, Jeho radostí, že nás tam má. „*Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude.*“ Ten, jehož duše byla kdysi velmi zarmoucena až k smrti, bude naplněn „jásáním“ po věčnost. Jistě můžeme s Judou zvolat: „*Samému moudrému Bohu, spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všecky věky. Amen.*“

(Přeloženo z textu na internetu, u něhož je uvedeno, že byl vyjmut z časopisu Scripture Truth, svazek 13, 1921)

ŠÍŘENÍ PÍSMA SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2018